

Sommige herinneringen verdwijnen niet. Ze worden gestolen.

NICHOLAS BINGE HET GEHEUGEN PROTOCOL

XANDER
THRILLER

'Lees Nicholas Binge.'
– STEPHEN KING

TRANSCRIPT NR. 273; Margaret Webb

DATUM: 11 aug. 2021

11 uur, 0 minuten, 0 seconden tot reset

Nog elf uur tot de reset. Je moet me exact vertellen wat er is gebeurd.

Waar ben ik?

Dat hebben we al besproken, Maggie. Dat is onbelangrijk. Je moet je op mij focussen.

Hoezo is dat onbelangrijk? Ik weet niet waar ik ben. Ik weet niet wie jij bent. Hoe kan dat onbelangrijk zijn?

Ik heet Hassan. Herinner je je mij nog?

Nee... Of toch wel, denk ik. Die naam doet een belletje rinkelen.

Kom even tot rust. Adem eens diep in. Je bent verward.

Kennen we...? We hebben elkaar al eens eerder ontmoet, hè?

Ja.

Waar is Stanley? Is hij in orde?

Dat proberen we te achterhalen.

Wat bedoel je? O god, is hem iets overkomen? Is hij veilig?

Rustig maar. Hier hebben we geen tijd voor. Je moet je focussen, je herinneren wat er aan de hand is. We beginnen met ons op het heden te richten. Beschrijf de omgeving. Daarover praten zal helpen. Vertel me waar we zijn.

We zijn in een... Is dit een leegstaand zwembad?

Zoiets. Beschrijf het voor me.

Wat gebeurt er, verdomme?

Je bent verward. Je brein herstelt van de herstart. Beschrijf tot in detail wat er om je heen gebeurt. Wat zie je? Wat hoor je? Welk tijdstip van de dag is het?

Ik... We zijn binnen, toch? Kunstmatig licht, geen ramen, alsof we ons ergens ondergronds bevinden. Er zit geen water in het zwembad, en ik begin me af te vragen of het dat wel is. Het is te leeg, te klinisch. Het lijkt meer op een reusachtig bassin.

Waar bevinden we ons?

Dat kun jij toch net zo goed zien als ik? O god, de zonnebril. Ben je blind?

Nee. We bepalen gewoon je cognitieve uitgangsniveau. Zie het als een soort nuchterheidstest. Ik moet weten of je vol-doende gefocust bent, zoals wanneer ik je zou vragen hoeveel vingers ik opsteek.

Oké. We zitten aan dit bureau in het midden van het bassin. Alleen jij en ik, recht tegenover elkaar. De ruimte is verlaten. Ik heb een infuus in mijn arm. Waarom? Ben ik ziek?

Wat hoor je?

Op dit moment? Alleen onze stemmen die door de ruimte galmen.

Goed. Heel goed, Maggie. Ga door. Wat zie je op de tafel?

Ik zie... een cilindervormig doosje, zoals een pillendoosje, en een glas water. Een pen, papier, een opnameapparaat, alsof ik in een verhoorkamer zit. Maar dat is niet zo; ik ben in een zwembad. Waarom zit ik in een zwembad? Waarom krijg ik een infuus?

Het waaróm is niet belangrijk. Daar moet jij je nu geen zorgen over maken.

O, echt? Waar moet ik me dan wél zorgen om maken, jongeman?

We moeten exact weten wat er is gebeurd, wat jou hier heeft gebracht. Die kennis is absoluut cruciaal voor ons allemaal. Je moet me tot in het kleinste detail vertellen over de eerste keer dat je me zag.

Ik kan het me niet herinneren. Ik kan me niets herinneren. Waar is dat doosje voor?

Deze pil zal je geheugen opfrissen.

Ik heb al tientallen jaren geen pillen meer aangenomen van vreemden.

Als jij je geheugen niet snel terugkrijgt, raakt onze tijd op, en dan is alles voor niets geweest. Deze pil is niet gevaarlijk, dat beloof ik. Hij zal alleen helpen de mist in je hoofd te laten opklaren. Alsjeblieft. We moeten écht weten wat er is gebeurd. We hebben niet veel tijd. We moeten Stanley vinden.

Oké. Oké. Al goed. Doe eens rustig. Jezus. Als ik geen drieëntachtig was, zou ik denken dat je iets van plan was. Bah, wat smerig. Het brandt in mijn keel. Wat was dat in godsnaam? En nu val ik in herhaling, maar wat is er verdomme aan de hand?

Stanley is niet veilig. Niemand van ons. Er is iets gebeurd en ik heb jouw hulp nodig om erachter te komen wat precies. Doorzoek je geheugen. Wanneer heb je me voor het eerst gezien?

Hè?

We moeten beginnen bij het begin. We moeten elk moment zien. Alleen zo kunnen we het echt zeker weten. Sluit je ogen. Laat de herinneringen terugkomen. Ga naar het moment waarop je mij voor het eerst zag.

Oké, ik zal het proberen, maar ik weet niet wat je verwacht dat... Wacht eens. Wat gebeurt er?

Wat is er?

Ik kan het zién. Alsof... Dit is vreemd. Het lijkt helemaal niet op een normale herinnering. Ik zie de hele kamer voor me. Het voelt alsof ik daar ook echt ben.

De pil doet zijn werk: hij versterkt herinneringen.

Hij doet wel meer dan alleen versterken. Ik hoor het water in de theepot koken. Ik proef de droge mond door het glas wijn van gisteravond. Ik herinner het me niet, Hassan. Ik bén daar.

Goed zo, dat is exact wat we nodig hebben. Waar ben je op het moment dat je mij voor het eerst ziet?

Ik... Ik ben thuis, denk ik. Of wat vroeger thuis was. Zo noem ik het niet meer.

Waarom niet?

Omdat het alleen als thuis voelde toen Stanley er nog was. Nu is het alleen nog maar een huis, een groot huis dat te groot is voor mij. Te veel slaapkamers en een open keuken waar ik vroeger van hield. Ik denk dat ik het nog steeds thuis noem wanneer ik met anderen praat. Of wanneer ik denk: oké, het is een lange dag geweest, dus ik moet maar eens naar huis gaan, of zoiets. Nu klinkt het woord 'thuis' alleen maar hol zonder Stanley en Leah. Want het is niet meer óns thuis, dus voelt het ook niet meer als het mijne. Is dat logisch?

Ben ik in het huis?

Nee, nog niet. Alleen Sandra, de vrouw van Sunrise – het woonzorgcentrum – en ik. Ze bespreekt Stanleys aandoening, maar eerlijk gezegd luister ik al niet meer. Midden in het gesprek sta ik op om een kop thee te zetten. Niet omdat ik er zin in heb, maar omdat ik niet langer tegenover haar aan tafel kan zitten. Ze kijkt me meelevend en ietwat neerbuigend aan, alsof ze het schattig vindt dat ik zo oud ben en nog steeds water kook op het fornuis. Ik haat dat soort onzin. Ik heb uiteraard een waterkoker, die ik echt wel

weet te gebruiken, maar zo heb ik een excuus om haar mijn rug toe te keren. Zo kan ik doen alsof ik luister, terwijl ik haar stem eigenlijk buitensluit.

Negeer je altijd mensen die je niet mag?

O, het ligt niet aan haar. Het ligt aan het alledaagse, het eeuwige geratel over alles waar ik me niet mee wil bezighouden: Stanleys stoelgang, voedselinname en medicatie. Ik háátte dat soort dingen toen ik jong was, had het gevoel dat ik gevangen zat. Dat gevoel heb ik nu steeds meer. Ik ben niet altijd zo onverschillig geweest, hoor. Toen Stanley pas in het woonzorgcentrum zat, was ik met niets anders bezig. Alleen zo had ik een beetje controle. Maar nu? Na het al duizend keer gehoord te hebben, kan ik het niet meer aan. Ik heb het recht ze te mogen negeren wanneer ik dat wil. Ik betaal ze genoeg. God, wat klink ik als een verschrikkelijk mens nu ik dat hardop zeg. Wat bezielt me? Waarom vertel ik jou dit?

Het middel dat ik je heb toegediend, bevordert de verwoording van je innerlijke monoloog en stimuleert de verbindingen tussen je geheugen en je spraakcentrum. Zeer goed, al die details. Sla niets over. Zit Stanley nu in het woonzorgcentrum? Wanneer zag je hem voor het laatst?

Ja. Ik bezocht hem die ochtend in Sunrise. Hij herkende me niet, wat niet als een verrassing kwam. Dat gebeurt steeds vaker.

Dat begon jaren geleden al. Wanneer ik op bezoek ging, zat ik naast zijn bed en vertelde ik hem over mijn leven. Nou ja, ik verzorgde dingen, want ik wilde niet dat hij wist hoe saai mijn leven geworden was. Ik vertelde hem hoe het met Leah ging, dat ze de wereld rondreisde en naam maakte, maar ze praat niet meer met me, en ik heb totaal geen idee waarom.

Maar Stanley... reageerde gewoon niet. Hij staarde gewoon in de verte en mompelde af en toe iets onverstaanbaars. En ik

dacht: dit is het moment. Het moment waarop mijn echtgenoot mij vergeet.

Maar dat was niet zo. Toen nog niet. Dat weet ik, omdat het pas twee jaar later daadwerkelijk gebeurde. Hoe wazig alles ook is, dat zal ik nooit vergeten. Ik liep zijn kamer binnen om de planten op de vensterbank water te geven, dat doe ik graag op dinsdag, en zijn blik... O god, die had ik nog nooit eerder gezien. De verwarring en de paniek. De angst. Het is eigenlijk volkomen logisch als je erover nadenkt. Het is dezelfde blik die ieder van ons zou hebben als er ineens een volslagen vreemde in onze slaapkamer staat.

Vanmorgen keek hij precies zo, de ochtend dat ik jou ontmoette, maar ik ben eraan gewend. Het gebeurt af en toe, soms een paar keer per week, soms een hele maand niet. Het doet me altijd denken aan iets wat Stanley ooit zei toen we jong waren; nou ja, in de zestig. We hadden Leah net gebeld na haar eerste semester aan de universiteit, en het huis voelde leger dan we hadden verwacht. Achttien jaar lang hadden we half voor de grap gezegd dat we alle vrijheid zouden hebben om te doen wat we wilden zodra ze het huis uit was, maar in werkelijkheid misten we haar gewoon.

Stanley draaide zich naar me toe nadat ze had opgehangen en zei: 'Het dringt tot me door dat je je kind op een bepaald moment voor de allerlaatste keer optilt. En je weet het niet. Op dat moment weet je niet dat het de laatste keer is dat je het ooit nog zult doen.' Hij had natuurlijk gelijk: eindes kondigen zich niet aan. Ze sluipen om je heen; ze schuifelen ongemerkt voorbij, tot je op een willekeurige grauwe dag naar een lege straat kijkt en beseft dat alles al een tijd geleden is afgelopen.

Daar maak ik me nu zorgen over, met Stanley. Dat de dag komt waarop hij me voor het laatst herkent. Dat er een dag is waarop hij voor de allerlaatste keer weet wie ik ben, en om een of andere

stomme, onnozele reden wil ik van dat einde een echt moment maken. Ik wil hem zeggen dat het goed is. God, ik heb bijna de neiging een fles champagne open te trekken om het moment, nou ja, te markeren. Om te zeggen: als dit het einde is van tweënvijftig jaar huwelijk, dan is dat goed. Daar kan ik me bij neerleggen.

Maar die ochtend drong het echt tot me door dat er geen einde zal zijn. Op een dag zal ik gewoon merken dat hij me al maanden niet meer herkent. En dat is het dan. Dan is het voorbij.

Keer terug naar het gesprek met Sandra. Wat gebeurt er?

Ze praat nog steeds. De thee is klaar en ik besef dat ik weer tegenover haar aan tafel moet gaan zitten. Doe ik het goed? Vertel ik de juiste dingen?

Dat kan ik niet zeggen. Dat weten we pas uit heel specifieke details. Vertel verder.

Ze heeft het niet meer over Stanley. Ze vertelt me over haar werk, over Sunrise. Ze werkt er nog niet zo lang, want ze is pas overgekomen van een zuidelijkere vestiging. ‘Wie doet nu wie een plezier?’ vraag ik. Ze valt stil en mijn thee is bijna op.

‘Sorry?’

Ik zet de mok neer. ‘Praat je nog steeds omdat je denkt dat een oude taart als ik wel wat gezelschap kan gebruiken, of ben ik degene die doet alsof ze in jouw leven is geïnteresseerd gewoon omdat het zo hoort? Ik zeg het gewoon maar, omdat het ook allebei kan zijn.’

‘O,’ zegt ze, starend naar haar handen. ‘O, ik begrijp het. Ik moet maar eens gaan.’ Ze staat op en raapt haar spullen die overal liggen bij elkaar, als een vogel die takjes verzamelt om een nest mee te bouwen. Bij de deur aangekomen zegt ze: ‘Je hoefde helemaal niet zo bot te zijn.’

Ik rol met mijn ogen. Na drieëntachtig jaar levenservaring vind ik eigenlijk dat ik niet beleefd hoef te zijn.

Ik sluit de deur en draai me om. Voor me bevindt zich de hal, met de trap aan de rechterkant die naar twee lege slaapkamers en de zolder leidt. Er hangen geen foto's aan de muur. Ik heb de betekenisvolle foto's in Stanley's kamer gehangen, als geheugensteuntje. De rest heb ik naar de kringloopwinkel gebracht of in de container gegooit.

Ik stap weg van de deur, de woonkamer in. Er komt tocht langs het raam, want ik heb het gat in de isolatie niet laten herstellen. Ik krijg het er koud van.

Wanneer ik naar de sofa, het salontafeltje en de gordijnen kijk, komen er flitsen uit mijn leven voor mijn ogen tot leven: Stanley en Leah die over de grond rollen terwijl hij haar kietelt, zij die wegrent om dan meteen terug te komen voor ronde twee, Stanley die op de sofa zit te huilen omdat Leah het huis uit is terwijl ik verstoppt vanuit de deuropening toekijk want ik wil niet dat hij weet dat ik het gezien heb, twee wijnglazen en een halflege fles voor de tv die aanstaat. De beelden zijn er, maar ook weer niet; flarden van het verleden die over elkaar heen liggen, als een doek dat al honderd keer is overschilderd. De laatste verflaag heeft geen kleur meer. Alleen een vale, gebroken witte tint. Kaal.

Ik weet niet waarom Leah mijn telefoontjes niet beantwoordt, maar ik weet wel dat het opzettelijk is. Ik weet dat ze volwassen is, echt, al moet ik mezelf soms knijpen om te beseffen dat ze in de veertig is, maar toen Stanley begon te vergeten, was zij de enige die ik nog had. Ze neemt niet eens de moeite om de telefoon te laten rinkelen zonder op te nemen, om te doen alsof ze niet beschikbaar is. Ze drukt me gewoon weg. Ik heb haar smekende berichten gestuurd. Ik stuur nog steeds uitgebreide e-mails, in de hoop dat

ze die leest. De laatste tijd ben ik gestopt met bellen, omdat ik die fysieke steek van wanhoop, die me elke keer doorboort als ze me afwijst, niet meer aankan.

Ze wil me niet eens vertellen wat ik verkeerd heb gedaan. Ik denk dat dát nog het ergste is. Ze heeft me gewoon uit haar leven weggesneden als een ongewenst stuk kraakbeen.

Mijn zus vindt dat ik het huis moet verkopen en kleiner moet gaan wonen, ergens met minder herinneringen. Een appartement met één slaapkamer, waar ik mijn oude dag kan uitzitten terwijl ik kant-en-klaarmaaltijden eet en *Yoga voor senioren met Morganne* volg op YouTube. Maar dat voelt als een soort verraad. Als ik nog iets overheb, dan is het wel plichtsgevoel. Het gevoel dat als een van ons ons gezin compleet zal vergeten, de ander daar dan keihard aan moet vasthouden. Iedere keer dat ik iets vergeet, wat dan ook, welke verjaardagstaart we voor Leah gebakken hadden toen ze elf werd, welke film Stanley en ik gezien hebben voor onze tweeëndertigste huwelijksverjaardag, voel ik me heel schuldig.

Soms heb ik het gevoel dat ik honderdduizend ballonnen vasthoud die allemaal trekken om los te raken en weg te vliegen, maar ik kan niet loslaten. Ze zijn het enige wat ik nog heb.

Er wordt op de deur geklopt. Dat herinner ik me nog goed, want ik herkende het geluid niet meteen. Niemand klopt nog bij me aan.

Wie is het?

Jij. We ontmoeten elkaar voor het eerst. Je komt vriendelijk over. Mijn eerste gedachte is dat je er zo jong uitziet, zo uitgerust en fris. Helemaal anders dan nu. Je ziet er vreselijk uit.

Wat zeg ik tegen jou?

Geen reactie op die opmerking? Normaal zou je geglimlacht hebben. Ik weet nog dat ik je glimlach mooi vond, intrigerend.

Maar goed, wanneer ik de deur opendoe, zeg jij: ‘Wat weet je over Sunrise?’

Ik knipper verbaasd met mijn ogen. Je bent lang, met een donkere huid en iets haaiachtigs. Niet echt als een roofdier, maar onder je gezicht zit een hint van gevaar verborgen. Daar hou ik wel van. Dat vind ik altijd leuk in een man.

‘Wie ben jij?’ vraag ik.

‘Ik heet Hassan.’ Je stapt zo langs me heen naar binnen en ik blijf starend naar de straat achter. Als ik me eindelijk kan omdraaien, zit jij al op de sofa.

Ik ga ook naar de woonkamer. Twintig jaar geleden zou ik waarschijnlijk de politie hebben gebeld. Tien jaar geleden zou ik hebben geschreeuwd dat je verdomme onmiddellijk mijn huis moest verlaten. Maar het voelt niet meer als mijn thuis, en jij bent het interessantste wat er in maanden is voorgevallen.

‘Wat zei je daar over Sunrise?’

‘Het woonzorgcentrum waar je man verblijft. Wat weet je erover?’

Ik sta midden in de kamer en kijk op je neer. In films gebruiken ze dit soort shots om de een machtig en dominant te laten lijken, en de ander zwak. Hier is dat niet het geval. Je vouwt je handen ontspannen in elkaar en legt ze op je over elkaar geslagen benen. Ik betwijfel of je er ooit zwak hebt uitgezien in je leven.

‘Het is een woonzorgcentrum. Mijn man verblijft op de dementieafdeling. Zij zorgen voor hem. Wie ben jij ook alweer?’

Wat denk je op dat moment?

Is dat belangrijk?

Misschien.

Ik voel een spoortje ongerustheid, want je hebt het over Stanley en er lijkt iets mis te zijn. Maar daaronder voel ik een soort opwin-

ding, alsof ik vlinders in mijn buik heb. Is dat niet vreemd? Alsof ik een crush van de middelbare school tegen het lijf ben gelopen. En zodra ik het gevoel herken, wordt het weggespoeld door een golf schuldgevoel.

Schuldgevoel?

Omdat ik niet enthousiast mag zijn over iets mogelijk zorgelijks. Omdat ik helemaal niet enthousiast zou mogen zijn. Dat is mijn taak niet. Mijn taak is voor Stanley zorgen. 'Waarom ben je hier?' vraag ik. Je kantelt je hoofd een beetje, alsof je een eekhoortje een boom in ziet rennen. Je haalt een gouden sigarettendoosje en een doosje lucifers uit je zak. Voordat ik goed en wel doorheb wat je van plan bent, steek je er al een op en je neemt een lange haal. Je kijkt naar me, en je ogen lijken wel uit marmer gekerfd te zijn. Maar...

Maar?

Je hebt een zonnebril op, terwijl we in een binnenzwembad zitten. Je verbergt je ogen voor me. Waarom? Wat is er gebeurd?

Dat is niet belangrijk. Focus op wat jou overkomen is. Alleen dat doet ertoe.

Je leunt voorover en zegt: 'Ik zal je een verhaal vertellen.' Op dat moment heb ik het gevoel dat ik geen keuze heb, dat ik meege-sleurd ben in iets vanaf het moment waarop ik jou voor de deur zag staan, en dat ik niet de macht heb om het te beïnvloeden. Daar heb ik de kracht niet voor. Ik ben te oud. Mijn benen doen pijn.

Ik overweeg om in de fauteuil tegenover je te gaan zitten, maar doe het niet.

'Drie jaar geleden heb ik een man ontmoet. We zullen hem K noemen.'

'Is dat zijn naam?'

Jij moet erom lachen. 'Nee. Hij was een jonge man van begin twintig. Hij kwam net van de universiteit en had een stage weten

te bemachtigen bij een prestigieus persbureau in Londen. Voor hem was dit het: een directe route naar een glansrijke carrière in de journalistiek. De wereld rondreizen. Bezienswaardigheden zien. Alles erop en eraan. Na een paar dagen koffie halen voor anderen en kennismaken met hr-procedures woonde hij zijn eerste grote briefing bij, geleid door de hoofdredacteur. Hij zat de hele tijd aandachtig te luisteren en liep naar buiten met een paar sterke ideeën voor verhalen die hij wilde uitwerken zodra hij een vrij moment had. Tien minuten later riep de hoofdredacteur hem bij zich in het grote kantoor. ‘Wat was dat in hemelsnaam?’ kreeg hij te horen. Hij schudde verward zijn hoofd. ‘Kijk,’ zei de hoofdredacteur, ‘als je zo’n stage krijgt, hoor je dankbaar te zijn. Je moet dat waarderen. Ik werk me kapot, en alle anderen ook. We zitten er niet op te wachten dat een of andere opgeblazen snottaap hier binnenkomt, gaat zitten en al ons harde werk negeert.’ K begreep niet waar de man het over had en zei dat ook. De hoofdredacteur werd alleen maar bozer. ‘Je hebt geen enkele aantekening gemaakt. Je had verdorie niet eens een pen of een kladblaadje bij je. Het leek wel alsof het je geen moer kon schelen wat er werd gezegd!’

Ik ben nog steeds niet gaan zitten, maar weet niet goed waarom. Ik hang nog steeds als een oude valk over je heen, volledig in de ban van je verhaal. Het doet me even aan die scène uit *Het Jungleboek* denken, die waarin Mowgli als betoverd in de ogen van de slang kijkt terwijl die zijn staart om Mowgli’s nek wikkelt. Maar voordat ik die gedachte echt verwerkt heb, vertel jij verder.

‘K fronste, wreef over zijn kin en begon vervolgens het volledige briefinggesprek woord voor woord te reproduceren, van begin tot eind. De hoofdredacteur was met stomheid geslagen. Het bleek dat K nooit iets vergat. Het vreemdste was nog dat hij zich tot op dat moment niet had gerealiseerd dat andere mensen wél dingen

vergaten. Hij was vrij afgezonderd opgegroeid en had altijd gedacht dat iedereen kon wat hij kon. Het had hem nooit bijzonder geleken, en niemand had hem er ooit zo op bevraagd.' Je valt even stil, alsof je ruimte voor nadenken laat. Ik maak er gebruik van door snel te vragen: 'Wat heeft dat met Stanley te maken?'

Hij leunt voorover en tikt de as van je sigaret in een schaalte. Ik herinner me niet dat ik dat uit de kast gepakt heb. 'Het bijzondere aan K was dat hij niet onopgemerkt bleef. Sommigen waren jaloezers, anderen simpelweg nieuwsgierig. Later dat jaar stemde hij ermee in om tegen een flinke vergoeding deel te nemen aan een onderzoek. Hij wist niet precies wat ze deden. Blijkbaar hoorde dat erbij. Hij ging erheen, liet zijn hersenen scannen en deed daarna een paar eenvoudige tests: woordspelletjes, rekenvaardigheden, dat soort dingen. Daarna ging hij weer naar huis.

Op een dag gaat hij naar zijn werk en herkent hij niemand. Zijn werk herkent hij wel. Het is de plek waar hij het afgelopen jaar naartoe is gegaan. Hij weet waar zijn bureau staat en waar het kantoor is, maar alle mensen zijn anders. Ze doen alsof ze hem kennen. Ze knikken naar hem en begroeten hem. Iemand geeft hem een kop koffie. Hij heeft hen nog nooit eerder gezien. Dus wat doet hij? Hij belt zijn vrienden, zijn familie, maar ook hen herkent hij niet. De stem van zijn moeder aan de telefoon klinkt niet als een stem die hij ooit eerder heeft gehoord. Een volslagen vreemde vertelt hem dat het goedkomt, dat ze van hem houdt. Hij raakt in paniek. Drie dagen later hangt hij zichzelf op.'

'Jezus! Is dat echt gebeurd?'

Je knikt eens traag. 'Absoluut. En wat was er precies veranderd voordat hij iedereen vergat?'

Ik kijk door het raam naar de straat. Een vrouw in sportkleding jogt voorbij. Ze kijkt niet naar ons, maar toch heb ik om een of

andere reden het gevoel dat niemand dit gesprek mag zien. Dat het clandestien is. Het voelt belachelijk, maar toch loop ik naar het raam en sluit de gordijnen. 'Het onderzoek?' vraag ik.

'Uitgevoerd door Sunrise Medical. Uiteraard is er buiten wat goed verborgen papierwerk geen enkel bewijs dat dat onderzoek ooit bestaan heeft.'

Ik ijsbeer door de kamer terwijl ik probeer te bevatten wat je nu precies zegt. Mijn hart hamert in mijn borstkas. Ik vat het persoonlijk op. Te persoonlijk. Jij rookt je sigaret verder op terwijl je me met je blik volgt.

'Ik vermoed dat Stanley betrokken was in een soortgelijk experiment. Misschien zelfs nog steeds.'

Ik blijf verstijfd staan. 'Je denkt dat ze op hem experimenteren? Je denkt... Wacht eens. Zeg je nu echt dat Stanleys alzheimer...? Dat het hun schuld is?'

'Ja.'

Mijn hele lichaam verstijft. Dit is gestoord. Het is absurd. Je komt zomaar mijn huis binnenwandelen en vertelt gestoorde verhalen, en ik weet totaal niet wie je bent.

Maar je gelooft me.

Ja.

Waarom?

Geen idee. Ik denk dat het terwijl je praat tot me doordringt dat als wat Stanley overkomt geen natuurlijke oorzaak heeft, als het hem aangedaan wordt, het misschien ook omkeerbaar is. Dat heb je niet vermeld. Je hebt er zelfs niet eens een toespeling op gemaakt. Maar de piepkleine kans dat het misschien mogelijk is, volstaat voor mij om je te geloven.

'Ik moet hem gaan halen. Hem uitschrijven. Hem hierheen brengen,' zeg ik.

‘Dat is misschien niet zo makkelijk als het lijkt.’

Hij gaat staan, en het valt me op hoe lang je bent, hoe intimiderend. Ik slik het speeksel door dat zich in mijn mond verzamelt. ‘Hoe bedoel je? Het is een woonzorgcentrum, geen gevangenis, verdomme. Ik ben zijn vrouw.’

‘Wanneer heb je voor het laatst je handtekening gezet om hem mee te mogen nemen buiten het woonzorgcentrum?’

‘Dat...’ Ik kijk naar je op en verlies mijn concentratie. ‘Dat weet ik niet meer.’

‘Herinner je je dat je hem sinds zijn opname mee naar buiten genomen hebt? Voor wat voor reden dan ook?’

Ik kijk naar mijn handen en even is het alsof ik ze voor het eerst zie. Ik draai ze om en bekijk de rimpels op de rug ervan, de ronding van de botten. Ik voel je blik op mijn kruin rusten. ‘Ik weet het niet. Maar ik weet dat ik het kan. Hem meenemen, bedoel ik. In algemene zin.’

‘Waarom heb je dan geen enkele concrete herinnering dat je dat ook al eens gedaan hebt?’

Ik kijk weer naar je op. Ik voel me verloren. Het voelt alsof er net een ballon uit mijn hand is geglipt en de lucht in drijft, steeds hoger, om nooit meer terug te keren. ‘Maar daarom heb ik voor Sunrise gekozen. Omdat ik hem dichtbij wilde hebben. Het is hier vlakbij. Zodat ik...’

Je legt een hand op mijn schouder en ik voel het gewicht ervan door mijn hele lichaam. ‘Weet je nog dat je voor Sunrise koos? Herinner je je specifiek dat je hem daar hebt laten opnemen?’

Ik wend me af. Ik kan het niet meer aan. Ik strompel naar de keuken om nog een kop thee te zetten, in de hoop weer een beetje grip op de werkelijkheid te krijgen. Ik probeer terug te denken aan de dag waarop ik besloot dat ik niet langer fulltime voor hem

kon zorgen. Ik zie mezelf beneden door brochures bladeren terwijl Stanley in de slaapkamer is, omdat ik het niet in zijn bijzijn wil doen. Herinneringen aan avonden waarop ik opbleef nadat Stanley in slaap was gevallen om reviews te lezen op mijn laptop. En dan... is hij in Sunrise. Ik probeer me voor de geest te halen hoe het was toen ik hun brochure of website vond, of toen ik hen voor het eerst belde. Ik probeer me ons eerste bezoek te herinneren, en wat voor weer het was.

Maar dat lukt me niet. Die herinneringen zijn er niet.

Ik weet nog dat ik me tegelijkertijd getroost en bang voelde.

‘Wat is er verdomme aan de hand?’ fluister ik.

Je verschijnt achter me, dichter dan ik zou verwachten. ‘Dat probeer ik uit te zoeken. Nu moet je heel goed luisteren naar wat ik zeg: er gebeurt daar iets heel vreemds, en volgens mij mag niemand dat gebouw verlaten. En ik denk dat Stanley misschien de sleutel is om erachter te komen waarom.’ En dan zeg je: ‘Ga je me helpen?’

Wat gebeurt er dan?

Ik zeg ja. Ik heb al besloten dat ik geen andere keuze heb. Er overkomt Stanley iets. Er wordt hem iets áángedaan. Ik vraag jou wat ik moet doen.

En wat antwoord ik?

‘Jij moet hem daar weg krijgen.’